

Emma og Noah havde nu været inde og ude af spillet otte gange. De kendte den sugende fornemmelse og suset, de kunne høre, når de kom ind i spillet og tilbage i tiden. Næsten hver gang var de landet ved et træ i middelalderen, og i nutiden var de hver gang kommet tilbage siddende på madrassen i Saxos Celle. De havde også fundet ud af, at de begge skulle røre ved timeglasset, hvis de sammen skulle med ind i spillet, men at en af dem bare skulle have timeglasset på sig, når de skulle ud. Tiden var også anderledes inde i spillet end i nutiden. Uanset hvor lang tid de havde været i spillet, var der kun gået to minutter i nutiden.

De landede endnu engang på madrassen, men denne her gang var alligevel anderledes. De var ikke alene på madrassen. Midt i mellem dem sad akademilæreren.

"Jeg tænkte det nok!", sagde han højt og tog hurtigt timeglasset ud af Emmas hånd.

Hverken hun eller Noah forstod helt, hvad det var, der skete. Men de indså hurtigt, at deres plan om hurtigt at vende timeglasset ikke holdt.

Akademilæreren stod nu midt på gulvet med timeglasset i hånden og kiggede på dem med et blik, der var en blanding af vrede og bekymring. Så gik han i gang med at udspørge dem:

"Hvad er det, I laver? Hvor har I været henne?"

Emma kiggede på Noah. Hvad skulle de svare? Noah knugede tangen i lommen, og en masse tanker gik gennem hans hoved. Skulle han overfalde læreren og slå ham med tangen, så de kunne få timeglasset igen? Eller ville det være lige så slemt som at tage tangen? Kunne han mon være hurtig og bare snuppe timeglasset ud af hånden på ham og skynde sig at vende det, og så kunne Emma blive tilbage?

Han nåede ikke at tænke sine planer til ende, før Emma svarede på akademilærerens spørgsmål.

"Det er lidt svært at svare på," sagde hun stille og fortsatte, "for vi ved faktisk heller ikke selv, hvad det er, vi laver."

Hun rejste sig og gik over til spillepladen. Akademilæreren holdt skarpt øje med Noah. Det var som om, han havde læst hans tanker om at få fat i timeglasset.

"Skal vi ikke bare fortælle det hele?" sagde Emma og kiggede på Noah.

Noah rystede stille på hovedet, men nåede ikke at svare, før akademilæreren skarpt sagde:

"Det er en rigtig, rigtig god idé, for det, I har gang i, er farligt. Det siger jeg jer, det er meget, meget farligt."

Han dirrede nærmest af vrede, men der var også noget andet. Det virkede som om, akademilæreren var ... bange. Både Noah og Emma lagde mærke til det og sendte hinanden et spørgende blik.

"Forstår I," sagde læreren, nu lidt mere roligt. "Det der spil er ikke for børn. Ja, faktisk tror jeg slet ikke, at der er nogen, som skal spille det." Han kiggede op og lignede en, der havde sagt noget forkert. "Øh, altså det har jeg hørt," sagde han så lidt usikkert.

Nu kunne Noah ikke holde sin frustration tilbage:

"Vi SKAL ind i spillet igen!" sagde han beslutsomt og fortsatte: "Det er vi nødt til. Der er en, der får hugget næsen af, hvis vi ikke gør det". Han så ned og sagde så lidt mere stille: "Og det er min skyld."

Akademilæreren så nu alvorlig, men ikke vred ud.

"Okay," sagde han mere roligt. "Fortæl mig nu, hvad det er, I har oplevet."

Han satte sig på madrassen, og Emma og Noah begyndte at fortælle om, hvordan de første gang ved et tilfælde var blevet suget ind i spillet. Hvordan Noah havde taget tangen uden at vide, at straffen for at stjæle var at få hugget næsen af. Og hvordan de var kommet igennem de forskellige spillefelter.

"Kan du nu forstå," sagde Noah, "at vi er nødt til at komme tilbage og aflevere tangen?"

Akademilæreren lyttede intenst og nikkede lidt ind imellem.

Pludselig bankede det hårdt på døren ude på klosterporten. Både Emma, Noah og akademilæreren blev forskrækket. Der blev banket igen, og nu kunne de høre deres historielærer Ibrahims stemme:

"Hvis de ikke stadig er her, hvor kan de så være..."

Han lød bekymret.

Akademilæreren rejste sig hurtigt op og gav timeglasset til Noah.

"Tag I videre, det næste felt er ikke farligt. Så ordner jeg det her," sagde han og gik hen imod døren.

Noah kiggede overrasket på Emma. Hvor vidste akademilæreren fra, hvordan der var i det næste felt? Men Emma virkede ikke så overrasket. Hun skyndte sig over til ham, og sammen vendte de igen timeglasset.